

lighed i Henseende til den i Paragrafen omhandlede Anmeldelsespligt for Redere blive at behandle politiretsvis ved de almindelige Domstole. — Forslagets § 11 er ganske stemmende med det ældre Lovforslags § 21 og dets § 12 svarer til Slutningstilføjelsen i det ældre Lovforslags § 1, men med en yderligere, nærmest ved det norske Solobudkast § 327 foranlediget, Bestemmelse om Indsendelse af Udskrift af det i Medfør af § 8 over svenst eller norsk Skibsmandstab optagne Forhør til Indenrigsministeriet, idet det forudsættes, at fornøden Meddelelse derfra gjøres til den svenst-norske Regjering. — I § 13 er gjort en Tilspøining om Gebyrfrihed for de smaa Skibe, som ere undtagne fra Registrering, hvilket staar i Forbindelse med, at Udstafet ikke har optaget Bestemmelsen i det ældre Lovforslags § 25 om, at Pligten til at gjøre Anmeldelse til Søforklaring ikke skulde paa-hvile de fornævnte smaa Skibe. I de 3 nordiske Solobudkast's § 40 er nemlig denne Anmeldelsespligt paalagt alle Skibe uden Hensyn til deres Drægtighed, idet man har ment, at der ikke var Tvivl til at undtage noget Skib fra de Forskrifter om hurtig og fuldstændig Undersøgelse i Tilfælde af Ulykke, som gives i alle Vedkommendes Interesse og for at kunne føre virksom Kontrol med, at Intet forsømmes, som kan tjene til at betrygge Menneffeliv. Billigt er det imidlertid at gjøre den almindelige Anmeldelsespligt saa lidet trykkende for Smaa-skibe i pecuniær

Henseende som vel muligt. — At det ældre Lovforslags § 24 er udeladt, behøver neppe videre Forklaring; endel af Bestemmelserne i den der nævnte Lov om Tilshyn med Skibe ville formentlig findes overflødige efter Indholdet af Solobudkastet, og i hvert Fald turde det være naturligere at gemme en Bestemmelse om Behandlingen af Sager angaaende Overtrædelse af den nævnte eventuelle Lov til selve denne Lov. — Den tilbageblivende Deel af det ældre Lovforslags § 25, nemlig at Loven ikke gjælder for Krigs-skibe, har man saa meget mere troet at kunne overføre i Slutningsparagrafen om Lovens Ikræfttræden, som man har ment ikke i Forslagets § 14 at burde optage den Bestemmelse i det ældre Lovforslags § 26, at Loven ikke gjælder for Færøerne. Det har været Forudsætningen, at den almindelige Solob skulde gjælde for Færøerne — se bl. A. Solobudkastets § 35 in fine —, men det sees ikke, hvorfor ikke ogsaa den her omhandlede Lov strax skulde kunne gjøres anvendelig for Færøerne. Bestemmelserne om Søforklaring og Søforhør kan der formentlig ingen Tvivl være om; men der er neppe heller Grund til at antage, at det vil støde paa uovervindelige Vanskeligheder at faa dygtige Søretsmedlemmer paa Færøerne, og under denne Forudsætning taler, saavidt skjønnes, alt for ligesaavel at skabe sagkyndige Søretter til Behandling af Sager paa Færøerne som i det øvrige Land.